E.C. Tubb

Repetare... Repetare...

versiunea în limba română

uncris

Uite cum stă treaba cu călătoriile aeriene: odată avionul decolat, rămâi în el pe toată durata zborului.
E.C. Tubb combină acest fapt simplu, incontestabil, cu un extrem de original – şi sinistru – concept de călătorie în timp.
Rezultatul este o povestire unică!

Stephen King

Era un dispozitiv de mare convenienţă socială şi-l folosea toată lumea. Adică, toată lumea *bună*; în acest caz, *Oamenii Speciali*, toţi cei ce erau bogaţi, plini de farmec şi cu succes în societate. Cei care *coborau* sub nivelul lor social pentru a studia o cultură primitivă amuzantă şi cei care, din motive personale, preferau să rămână într-o lume în care puteau fi peşti foarte mari într-o mare foarte mică.

Oamenii Speciali, amatori din Setul Intergalactic, protejaţi de ştiinţa lor, jucându-şi jocul cu nativii locali, dar protejându-şi întotdeauna anonimitatea. Dar, chiar şi superoamenilor li se pot întâmpla accidente. Chestii stupide, care datorită procentului mic de probabilitate, erau statistic imposibile.

Ca de exemplu, un cablu de oţel a cărei siguranţă se rupe tocmai atunci când încărcătura pe care o suportă se află la şapte metri deasupra solului. Siguranţa a căzut lovind pasarela, dar fără să producă alte pagube. Cablul, scăpat brusc din strânsoare, s şuierat ca un bici, capătul lui zbătându-se aiurea cu mişcări necontrolate imposibil de anticipat. Şansele de a lovi pe cineva aflat într-un loc anume erau infinitezimale. Şansele ca în acel loc şi exact în acel moment să se afle unul dintre Oamenii Speciali erau atât de mici încât negau probabilitatea normală. Dar s-a întâmplat. Capătul zdrenţuit al cablului l-a lovit în cap, amestecând oasele, ţesuturile şi creierul în ceva de nedes-

cris. Un mecanism implantat chirurgical a trimis un mesaj de ajutor. Prietenii omului au primit semnalul. Frank Weston a primit trupul.

Frank Weston, un anacronism. Într-o epocă modernă nimeni nu ar trebui să-şi târâie un picior răsucit timp de 28 de ani din viaţa sa. Mai ales când avea chipul unui înger renascentist. Dar dacă arăta ca un înger... era unul *căzut*.

Un mort nu mai putea fi rănit, dar rudele sale da. Spune-i tatălui unei sinucigaşe că fiica ei moartă era însărcinată. Unei mame iubitoare că lumina ochilor ei era bolnavă incurabil. Ei nu vor verifica; de ar face-o? Şi, chiar dacă ar face-o, ce dacă? Oricine poate greşi, iar el era doar un funcţionar la morgă, nu un doctor.

Fără curiozitate a examinat noua *livrare*. Cablul făcuse o treabă bună distrugând faţa – identificarea vizuală era imposibilă. Sângele a distrus costumul, dar încă se mai vedea că era confecţionat dintr-un material scump. Portofelul conţinea câteva bancnote şi o mulţime de cărţi de credit. A mai găsit nişte mărunţiş risipit, o brichetă, chei, un ceas de mână, un ac de cravată... Toate astea au zornăit uşor când le-a pus într-un plic. S-a oprit când a văzut inelul.

În slujba sa, uneori, un om fără scrupule mai putea pune câte ceva deoparte. Frank nu avea scrupule. Inelul ar fi putut fi pierdut înainte de a ajunge înţepenit la morga sa. Mâna era năclăită de sânge şi poate că nu-l observase nimeni. Şi chiar dacă îl văzuseră, ar fi fost cuvântul lor împotriva cuvântului său. Dacă îl putea scoate, spăla mâna de sânge, îl pitea bine şi făcea pe inocentul. Inelul i-ar fi rămas lui. Îl va scoate de pe deget chiar daca va trebui să rupă mâna ca să reuşească. Uneori accidentele făceau răni ciudate.

O oră mai târziu, au venit ei ca să preia cadavrul. Oameni tăcuţi, doi, elegant îmbrăcaţi şi de un calm imperturbabil. Mortul a fost asociatul lor de afaceri. I-au dat numele şi adresa, descrierea costumului pe care îl purta, şi alte informaţii. Nu era vorba de un caz de crimă, deci nu era nici un motiv să reţină cadavrul.

Unul dintre ei l-a privit drept în ochi pe Frank.

— Asta e tot ce avea asupra lui?

— Da. Totul. Semnaţi aici şi puteţi să le luaţi.

— Un moment.

Cei doi s-au uitat unul la altul, apoi cel ce vorbise s-a întors spre Frank.

— Prietenul nostru purta un inel. Ca acesta – şi-a întins mâna. Inelul are o piatră şi o bandă lată. Puteţi să ni-l daţi, vă rog?

Frank a fost *uimit*.

— Nu-l am. Nici nu l-am văzut. Nu-l purta atunci când a ajuns aici.

Urmă un nou moment de linişte.

— Inelul nu are valoare în sine, doar una sentimentală. Sunt gata să plătesc o sută de dolari pentru el, fără să pun nici o întrebare.

— Şi ce-mi spuneţi mie? spuse Frank cu răceală.

În sinea lui a crescut căldura provocată de plăcerea sadică. Nu ştia în ce fel, dar îl rănea pe omul acesta.

— Semnaţi sau nu? şi mai răsuci cuţitul în rană. Dacă credeţi că am furat ceva chemaţi poliţia. Indiferent ce faceţi, acum plecaţi de aici.

— — — —

În orele de serviciu rămase a examinat ceea ce furase. A stat ghemuit în colţul său obişnuit din sala de mese, mascat de un ziar, fiind pentru ceilalţi doar o altă piesă de mobilă. Rotea încet inelul. Banda era groasă şi lată, îngroşată într-o parte, o proeminenţă ce putea fi aplatizată prin apăsarea cu un deget. Piatra era plată, anostă, probabil un specimen amărât de ceva semipreţios. Metalul părea a fi un aliaj placat. Dacă aşa era, o sută de dolari puteau cumpăra o duzină de asemenea inele.

Dar – un bărbat îmbrăcat cu un costum atât de scump ar fi purtat un inel atât de ieftin?

Cadavrul fusese plin de bani. Tabachera şi bricheta erau din platină încrustată cu pietre preţioase – prea *fierbinte* pentru a fi furată. Cu cărţile de credit ar fi călătorit în jurul lumii la clasa I. Un asemenea om ar fi purtat un amărât de inel de o sută de dolari?

Cu o privire lipsită de expresie se uită prin sala de mese. În faţa mesei sale, trei oameni îşi beau cafeaua. Unul dintre ei s-a ridicat şi a plecat spre uşă.

Frank s-a uitat pieziş la inel. Aruncase aiurea o sută de dolari pentru un asemenea gunoi? Cu unghia, a apăsat pe protuberanţa, care a cedat puţin. Nerăbdător a apăsat şi mai tare.

Nu s-a întâmplat nimic.

Nimic în afară de faptul că omul care se ridicase de la masă şi păşise către uşă, era din nou aşezat la masă. În timp ce Frank îl privea, acesta s-a ridicat şi s-a îndreptat către uşă. Frank a apăsat protuberanţa. Nu s-a întâmplat nimic.

Efectiv nimic.

S-a încruntat şi a apăsat din nou. Brusc, omul se afla din nou aşezat la masă. S-a ridicat şi s-a îndreptat către uşă. Frank a apăsat protuberanţa şi a ţinut-o aşa, numărând. Cincizeci şi şapte de secunde şi, deodată, omul s-a aflat din nou la masă. S-a ridicat şi a plecat către uşă. De data aceasta, Frank l-a lăsat să plece.

Ştia ce ţinea în mână.

S-a lăsat pe spate uimit de această minune. Nu ştia nimic despre *Oamenii Speciali*, dar propria sa rasă avea specialişti şi, chiar dacă era un sadic, Frank nu era prost. Orice om ar fi dorit să păstreze aşa ceva pentru el. Trebuia să-l ţină la el tot timpul. Când se ivea prilejul, trebuia să-l poată folosi repede. Deci ce putea fi mai bun decât un inel? Compact. Ornamental. Probabil etern.

O maşină a timpului unidirecţională.

— — — —

Baftă, o combinaţie accidentală de circumstanţe, dar cine mai avea nevoie de noroc când ştia ce urma să se întâmple cu 57 secunde în avans? Zi-i un minut. Nu e mult?

Încearcă să-ţi ţii respiraţia atât timp. Încearcă să-ţi ţii mâna pe o sobă încinsă la roşu măcar jumătate din acest timp. Într-un minut poţi străbate 100 m, poţi alerga un sfert de milă, sau poţi să cazi trei mile. Poţi să procreezi, să mori, să te căsătoreşti. Cincizeci şi şapte de secunde sunt suficiente pentru a face o grămadă de lucruri.

Să tragi cu ochiul la cărţile celorlalţi jucători, să *aranjezi* o bilă de biliard, să *ajuţi* mişte zaruri să pice aşa cum trebuie. Frank era un câştigător sigur în nenumărate situaţii.

Şi-a dezmorţit trupul întinzându-se, apoi a făcut un duş fierbinte şi sub presiune mare. Apoi a reglat apa la rece şi a icnit când i s-a făcut pielea de găină. O baie rece iarna este un blestem când nu ai de ales, dar o adevărată plăcere când poţi să o faci. A întors robinetul din nou la *cald*, a aşteptat, apoi a oprit duşul şi a ieţit ştergându-se cu un prosop pufos.

— Frank, dragule, ai de gând să mai stai mult?

O voce feminină cu intonaţia specifică a claselor superioare; o membră a aristocraţiei prin căsătorie şi naştere. Lady Jane Smyth-Connors era bogată, curioasă, plictisită şi nerăbdătoare.

— Un moment, draga mea, i-a răspuns şi a aruncat prosopul.

Zâmbind şi-a privit propriul trup. Banii au avut grijă de piciorul răsucit. Banii au avut grijă de o mulţime de alte chestii, de hainele sale, de accent, educaţie şi gusturi. Era în continuare un *înger căzut*, dar pe aripile sale frânte erau poleite cu pene noi, strălucitoare.

— Frank, dragule!

— Vin!

Şi-a încleştat fălcile. Târfă de înaltă clasă! I s-a aruncat în braţe datorită înfăţişării şi reputaţiei sale, iar acum va trebui să plătească pentru curiozitatea sa. Dar asta putea aştepta. Păianjenul trebuie mai întâi să-şi aducă prada în plasă.

Cu un halat de mătase şi-a acoperit goliciunea, Şi-a pieptănat părul ud. Un spray i-a acoperit halitoza. Armăsarul era aproape gata să performeze.

Baia avea o fereastră. A tras perdeaua şi a privit în noapte. Mult mai jos, lumini risipite se aşterneau pe pământul ceţos. Londra era un oraş frumos, Anglia era frumoasă. Mai ales pentru jucători – nu plăteau taxe pe câştiguri. Iar aici, mai mult ca oriunde, puteau fi câştigate premii mari. Nu doar bani gheaţă – ăştia erau pentru plebei – ci relaţii potrivite; şi fiecare zi putea cu adevărat profitabilă.

Londra. Un oraş căruia *Oamenii Speciali* îi acordau toată atenţia.

— Frank!

Nerăbdare. Iritare. Aroganţă. Femeia aştepta să fie servită.

Era înaltă, osoasă, o şcolăriţă dezvoltată pentru vârsta ei, ce ar fi trebuit să poarte uniformă şi crosă de hochei (pe iarbă). Dar aparenţa era înşelătoare. Generaţii de căsătorii aranjate în interiorul clasei au făcut mai mult decât moda în formarea trupului ei. Au creat o decadenţă coaptă şi o mulţime de frustrări. Era bolnavă, dar în clasa sa oamenii nu erau niciodată *duşi cu pluta* ci doar *excentrici*, niciodată *proşti*, ci doar *nechibzuiţi*, niciodată *duşmănoşi* sau *cruzi*, ci doar *amuzanţi*.

Se apropie de ea, o luă în braţe şi-i apăsă globii oculari cu degetele mari. Ea se încordă datorită durerii neaşteptate. El apăsă şi mai tare făcând-o să ţipe agonic de frica orbirii. În minte, număra secundele. 51...52... Degetele-i pipăiau inelul.

— Frank!

Se apropie de ea şi o luă în braţe, cu inima încă bătându-i puternic datorită durerii pe care a pricinuit-o. A sărutat-o cu îndemânare antrenată, muşcându-i uşor sfârcurile cu dinţii. Cu mâinile o mângâia pe tot corpul, materialul subţire foşnind în timp ce cădea de pe trupul ei. A muşcat puţin mai tare şi a simţit-o cum se încordează.

— Nu face asta! spuse ea aspru. Îi urăsc pe cei care fac aşa!

Proastă remarcă. Frank a numărat secundele în timp ce se întindea către întrerupătorul veiozei. Ea s-a zvârcolit prin întuneric, eliberându-se din braţele lui.

— Nu-mi place întunericul! Trebuie neapărat să faci la fel ca ceilalţi?

A doua remarcă proastă. Încă douăzeci de secunde. Mai era timp pentru încă o explorare rapidă. Şi-a pus mâinile pe ea, mişcându-le cu îndemânare. Ea ofta de plăcere.

Activă inelul.

— Frank!

Se apropie de ea şi o luă în braţe, de data aceasta fără a mai încerca să o muşte de sfârcuri. Hainele au fâşâit căzând pe podea şi pielea îi strălucea în lumină precum o perl. Se uita la ea, admirând-o cu îndrăzneală, iar mâinile se mişcau provocându-i plăcere.

Ea a închis ochii, înfigându-şi degetele în spatele lui.

— Vorbeşte-mi! i-a cerut. Vorbeşte-mi!

El începu să numere secundele.

— — — —

Mai târziu, în timp ce ea dormea satisfăcută, el se odihnea, fuma şi se gândea, amuzat. A fost amantul perfect. A spus şi a făcut exact ce voia dânsa, în ordinea pe care o voia ea, şi – cel mai important – a spus şi a făcut fără ca ea să-i ceară deloc. A fost o reflexie a ei. Un ecou al nevoilor ei – şi de ce nu? Muncise din greu ca să-i înveţe dorinţele. Explorând, investigând, ştergând toate starturile false şi greşelile. Cum altfel ar fi putut fi decât *perfect*?

S-a întors, privind la femeie, nu ca la ceva făcut din carne şi sânge, ci ca la o treaptă a scării ce ducea către *acceptare*. Frank Weston a parcurs o cale lungă. Şi intenţiona să continue să *urce*.

Ea a suspinat, deschizând ochii, privindu-i frumosul chip clasic.

— Dragule!

Iar el i-a spus ceea ce ea voia să audă de la el.

A suspinat din nou, acelaşi sunet, dar cu un înţeles diferit.

— Ne întâlnim diseară?

— Nu.

— Frank!

Gelozia a făcut-o să se ridice.

— De ce nu? Spuneai...

— Ştiu ce-am spus şi cred cu adevărat fiecare cuvânt, a întrerupt-o. Dar trebuie să zbor la New York. Afaceri. La urma urmei, trebuie să fac ceva ca să trăiesc.

A muşcat momeala.

— Nu trebuie să te îngrijoreze asta. Vorbesc cu tăticu şi...

I-a astupat buzele cu ale lui.

— Tot trebuie să plec, a insistat.

Pe sub halat, mâinile-i făceau exact ce voia ea să-i facă.

— Iar când mă întorc...

— Am să divorţez, spuse ea. Ne vom căsători.

Da, era ca şi cum ar veni Crăciunul, se gândea el, în timp ce cerul pălea la venirea zorilor.

— — — —

Hai, zboară cu mine! spunea cântecul, „*mine*" fiind un avion Comet nou şi lucitor, două stewardese numai picioare, ochi şi păr ca mătasea, cu o atitudine de „*poţi să mă priveşti, pentru că sunt frumoasă, dar nu ai voie să mă atingi deloc*", un echipaj de zbor şi alţi 73 pasageri, dintre care doar 18 călătoreau la clasa I. Era loc destul pentru toţi, iar Frank era mulţumit de asta.

Se simţea obosit. Noaptea a fost *înfocată* şi nici dimineaţa nu s-a domolit. Acum era plăcut să stea relaxat şi bine prins cu centura în scaunul ergonomic, în timp ce motoarele aspirau lacome aerul şi trimiteau în urma lor un uragan artificial care a împins avionul în lungul pistei şi apoi sus, în aer. Londra a dispărut într-o parte, sub norii ca de bumbac murdar, apoi a rămas doar soarele, un ochi supraveghetor într-un imens iris albastru.

Mergi spre vest, tinere, se gândi el cu îngâmfare. De ce? Pentru nici un alt motiv, decât că-i plăcea să călătorească, iar niţică absenţă făcea să crească dragostea unei inimi.

Şi-atunci s-a simţit un şoc în plin zbor. Reflex, a privit în jos, gândindu-se la imensitatea spaţiului gol dintre el şi pământ. I s-a strâns stomacul din cauza acrofobiei, o foarte plăcută senzaţie de frică apărută când el se afla în perfectă siguranţă. Înălţimea nu avea nici un sens într-un avion. Tot ce trebuia să faci era să priveşti drept înainte şi te puteai crede într-un vagon Pullman.

Şi-a desfăcut centura, şi-a dezmorţit picioarele, aruncând o privire prin hublou, chiar când vocea căpitanului s-a auzit în difuzoare, spunându-le că zburau la altitudinea de 10.000 m cu viteza de 993 km/h.

Prin fereastră putea vedea foarte puţin. Cerul, norii dedesubt, vârful vibrator al unei aripi metalice. Mereu aceleaşi chestii. Stewardesa blondă era altceva. Se mişca în lungul intervalului dintre scaune, şi, prinzându-i privirea, a răspuns cu atenţie instantanee. Stătea confortabil? Dorea o pernă? Un ziar? O revistă? Ceva de băut?

— Brandy. Cu apă şi gheaţă.

S-a aşezat pe scaunul interior aflat lângă peretele cabinei pentru că ea trebuia să treacă de pe interval şi să coboare faldul draperiei pentru a-i putea prepara băutura. El şi-a ridicat mâna atingându-i genunchiul, apoi a alunecat spre interiorul coapsei. O simţi devenind rigidă şi i-a văzut şi expresia feţei. Un amestec de incredulitate, furie,

interes şi speculaţie. Nu a durat mult. Cu mâna dreaptă a înhăţat-o de gât. Obrajii i s-au congestionat, ochii i-ai ieşit din orbite, tava scăpată a făcut mizerie, iar mâinile i se zbăteau neputincioase.

Mintea a început automat să numere secundele. 52... 53... 54...

A apăsat protuberanţa de pe inel.

Faldul perdelei s-a mişcat în cădere, de dincolo s-a auzit gâlgîitul băuturii turnată în pahar, peste gheaţă, dintr-o sticluţă miniaturală. Fata a zâmbit, ţinând în mână doza cu apă minerală.

— Să vă umplu paharul, domnule?

A dat din cap, privind-o cum toarnă, şi rememorând căldura uşoară a coapsei ei, atingerea cărnii. Oare ştia că a aproape a ucis-o? Chiar ar putea şti?

Nu, Cum ar fi putut să ştie? Pentru ea nu s-a întâmplat nimic. L-a servit cu o băutură, atât. Atât...?

Visător, se uita la inel. Îl activai şi te întorceai înapoi în timp cu 57 secunde. Tot ce făceai în acest interval de timp era şters. Puteai ucide, jefui, puteai stârni revolte de stradă şi nimic nu din toate astea nu conta pentru că nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar se întâmpla. Putea fi reamintit. Puteai să-ţi aminteşti ceva ce nu s-a petrecut nicicând?

Fata, de exemplu. I-a pipăit coapsele, locul cald dintre picioare, moliciunea gâtului. Ar fi putut să-i zdrobească ochii, să o facă să urle, să-i mutileze faţa. Făcuse aşa ceva – şi chiar mai mult – altora, pentru a-şi satisface sadismul, plăcerea de a provoca durere. Şi a ucis. Dar ce însemna să ucizi când puteai anula inconvenienţele crimei tale? Când puteai vedea „cadavrul" zâmbind şi mergând mai departe?

Avionul s-a zguduit puţin. Vocea din difuzoare era calmă, netulburată.

— Rugăm toţi pasagerii să-şi pună centurile de siguranţă. Ne îndreptăm către o zonă cu turbulenţe minore. Veţi putea vedea câteva fulgere, dar nu există absolut nici un motiv de îngrijorare. Ne aflăm, desigur, mult deasupra zonei afectate de furtună.

Frank a ignorat instrucţiunile, fiind încă preocupat de inel. Piatra neşlefuită semăna cu un ochi mort, brusc răuvoitor şi oarecum ameninţător. Iritat, şi-a terminat băutura. Inelul era doar o maşină.

Blonda care păşea pe interval, i-a aruncat o privire de reproş văzându-l cu centura nepusă şi a vrut să-l facă să şi-o încheie. I-a făcut semn să-l lase în pace, apoi a pus neîndemânatic mâinile pe cele două capete, dar a lăsat-o deschisă. Nu avea nevoie de ea şi nici nu-i plăcea. Încruntat, s-a aşezat la loc, gândindu-se.

Timpul. Era linear sau avea mai multe derivaţii? Oare se putea ca de fiecare dată când a activat inelul să fi fost creat un univers alternativ? Că acum exista o lume în care o atacase pe stewardesă şi în care va trebui să plătească pentru crima sa? Dar a ata-

cat-o doar pentru că ştia că poate să şteargă incidentul. Fără inel nici nu ar fi atins-o. Cu inelul putea face orice îi plăcea pentru că întotdeauna se putea întoarce şi scăpa de consecinţe. De aceea teoria universului alternativ nu se putea aplica. Sau se putea?

Nu ştia şi nici nu-i păsa. Avea inelul şi asta era suficient. Inelul pentru care ei îi oferiseră doar o amărâtă de sută de dolari.

— — — —

Ceva a lovit în partea de sus a fuselajului. A fost un sunet ca de rupere, o răbufnire de aer, o forţă irezistibilă care l-a smuls din scaun şi l-a aruncat în spaţiu. Plămânii i-au fost storşi de aer... şi a început să cadă. Înghiţea hulpav, încercând să respire, să înţeleagă. Frigul arctic i-a amorţit carnea. S-a răsucit şi, cu ochii întredeschişi, a văzut avionul cu una dintre aripi dată peste cap şi rupându-se chiar în clipele acelea. Avionul cădea către suprafaţa mării aflată la cinci mile dedesubt.

Un accident, se gândi el sălbatic. Un fulger, un meteorit, sau poate oboseala metalului. O fisură în peretele fuselajului şi presiunea interioară a făcut restul. Iar acum el cădea. Cădea!

Degetele i-au reacţionat frenetic.

— Vă rog, dle Weston.

Blonda stewardesă se apropia în timp ce el se ridica din scaun.

— Trebuie să rămâneţi aşezat şi cu centura strânsă. Sau...?

Diplomatic şi-a îndreptat privirea către toaleta aflată în spatele salonului.

— Ascultă! o agăţă de ambele braţe. Spune-i pilotului să schimbe cursul! Spune-i acum! Grăbeşte-te!

Un fulger sau un meteorit puteau şi astfel evitate. Se puteau afla în siguranţă dacă cursul era schimbat suficient de repede. Extrem de repede! Instantaneu!

— Repede!

A alergat către cabina de pilotaj cu faza pe urmele lui. Tâmpita dracului! Nu pricepea?

— Este o urgenţă! a răcnit. Pilotul trebuie să schimbe cursul imediat!

Ceva a lovit în partea de sus a fuselajului. În compartimentul pasagerilor a apărut o ruptură, metalul răsucindu-se precum coaja unei banane. Blonda a dispărut. Scârţâitul metalului sfâşiat a fost acoperit de „explozia" aerului scăpat în exterior. Frank s-a agăţat cu disperare de un scaun, şi-a simţit mâinile cum alunecă pe materia-

lul acestuia, trupu-i fiind aspirat către deschizătura din fuselaj. Şi iar a fost expulzat în spaţiu, în căderea lungă de cinci mile.

— NU! a strigat cuprins de teroare. Doamne, nu!

A activat inelul.

— Dle Weston, trebuie să insist. Dacă nu vreţi să mergeţi la toaletă, trebuie să-mi permiteţi să vă închei centura de siguranţă.

El era în picioare lângă scaun, iar blonda începea să dea semne de iritare. Era iritată!

— E ceva important, spuse străduindu-se să rămână calm. În mai puţin de un minut acest avion se va prăbuşi. Înţelegi? Vom muri cu toţii dacă pilotul nu schimbă cursul imediat.

De ce mai stătea în faţa lui privindu-l ca o idioată? Îi mai spusese o dată toate astea!

— Vacă proastă! Cară-te din faţa mea!

A împins-o într-o parte şi a alergat din nou către cabina de pilotaj. S-a împiedicat, a căzut şi s-a ridicat turbat în picioare.

— Schimbă cursul! a urlat. Pentru numele lui Dumnezeu, ascultă-mă şi...

Ceva a lovit în partea de sus a fuselajului. Şi din nou scârţâitul metalului, explozia de aer, forţa irezistibilă. Ceva l-a lovit în cap, iar când a reuşit să-şi recapete întreg controlul, se afla mult sub nivelul norilor. A activat inelul şi s-a regăsit tot în spaţiu, încercând să respire cu greutate şi tremurând din cauza frigului sălbatic.

Într-o parte, avionul spulberat atârnau de parcă ar fi fost suspendat, o masă de resturi împrăştiate aflate în cădere. Mici fragmente peste tot în jurul său; unele dintre ele probabil că erau din blondă.

Norii au rămas în urmă, deasupra. Dedesubt, marea se întindea într-un amestec sclipitor de lumină şi apă. Stomacul i s-a strâns copleşit de teroare în timp ce se holba la valuri, iar acrofobia creştea invadându-i fiecare celulă.

Lovirea de suprafaţa apei ar fi fost la fel cu izbitura de o podea solidă din beton, iar el era conştient de sfârşitul iminent.

Spasmodic a activat inelul şi, imediat, s-a aflat iar sus în aer cu aproape un minut de amânare, timp în care cădea.

Cincizeci şi şapte de secunde de cădere liberă.

Repetare...

Repetare...

Repetare...

Iar şi iar...

Pentru că alternativa era zdrobirea de suprafaţa mării.

SFÂRŞIT